

Tu ești visul meu de-o viață

Gabriel Stănciulescu

Tu ești visul meu de-o viață

Când se înfiripau idile,
În minte se nășteau dorințe,
Au fost clipe și au fost zile,
Viața îmi trimitea sentințe.

Cutezam să adușmănesc vise,
Să îmi trimit rugile la Cer,
Speranțele veneau ucise...
Păzite-n van de-un temnicer.

Se scurgeau zilele ca apa,
Mă bucuram rar de câte-un strop,
Dar viața mă privea mioapă,
Ca pe un apatic mizantrop.

Cu greu am mai furat o rază,
Era lumina din speranță,
Dorința ne stătea de pază
Ca un reflex de eleganță.

Se-ntâlneau trăirile apuse
Ce tresăreau la fiecă sărut,
Se contopeau struni, repuse,
În locul clipelor ce au durut.

Eu n-am știut ce-i fericirea,
Dar ascultam câte-o povață,
Convins de dorința ce credea...
Că tu ești visul meu de-o viață.

Autor: Gabriel Stănciulescu